

ἢ ἄλλο ἀντικείμενον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. κ.ά.): Γερανίζον τῇ στάμνῃ - τὸ κανάτι - τὸ ξύλο) Αὐλων. Γεράνισ' τὴν πόρτα λιγαί Βρύσ. Συνών. γέρνω.

Β) Ἀμτβ. 1) Λαμβάνω θέσιν πλαγίαν, κλίνω, κάμνω κλίσιν Εὐβ. (Αὐλων.): Γεράνισσε ἢ στάμνα τσαί 'χύθη τὸ νερό. β) Γέρνω, λυγίζω, στραβώνω Εὐβ. (Βρύσ.) Στερελλ. (Δεσφ.): Γερανίκανε οἱ ἐλιές 'πὸ τὸ βιὸς ποὺ ἔχουνε Βρύσ. Γεράν'σι τὸ γενί (ἐστράβωσε τὸ ὕνιον) Δεσφ. 2) Ἐπὶ πτηνῶν, κάμνω πλαγίας κινήσεις ἰσορροπίας εἰς μικρὸν σχετικῶς ὕψος Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. (Κερ.): Τὸ βλέπεις κι οὐλο γερανίζει τὸ πουλλί, κ' ὕστερα τ' ἀνήλου Κερ.

γερανίζω (II) Ἡράκλ. Κεφαλλ. Κύθν. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βερεστ. Λάλ. Ὀλυμπ. Φιγαλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Κινδ. Μπριγκ. Βλαστ. 348. γερανίζον Εὐβ. (Ὀκτον.) Σκῦρ. Στερελλ. (Δεσφ.) γερανίζουρ ἔρι Τσακων. γιρανίζον Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Λῆμν. Μακεδ. (Καταφύγ.) ῥανίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Ἐνεργ. 1) Καθιστῶ τι κυανόχρουν Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπν. (Ὀλυμπ.): Θὰ σοῦ γερανίσω τὸν κόλο μὲ τσικουνίδα Ὀλυμπ. Τοῦ 'δουσι νιὰ κλουτσιὰ 'ς τοῦ πονδάρ' κι τ' τοῦ γιράν'σι Ἀκρ. Καὶ ἀμτβ. Λαμβάνω χρῶμα κυανοῦν, καθίσταμαι ἢ φαίνομαι κυανόχρους Εὐβ. (Ἀκρ. Ὀκτον. Ψαχν.) Ἡράκλ. Κεφαλλ. Κύθν. Λῆμν. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βερεστ. Γαργαλ. Λάλ. Φιγαλ.) Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.) Σκῦρ. Τσακων. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Κινδ. Μπριγκ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Τὸ κόκκαλο τοῦ παστοῦ κάποτε γερανίζει (τοῦ παστοῦ=τοῦ ἀλιπάστου κρέατος· γίνεται κυανοῦν, διότι ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἁλτος) Κύθν. Γερανίζει ἢ λίμνα Ἀνδροῦς. Γερανίζει ἢ θάλασσα Χίος. Τῇ φοβᾶμαι τῇ θάλασσῃ ἐκεῖ ποὺ γεράνιζε Λάλ. Ὅσ' ὁροῦ ποῦρ ἐγεραγίε τὸ καμπζὶ ἀπὸ τὰ βάματα; (δὲν βλέπεις πῶς ἔγινε κυανόμαυρον τὸ παιδί ἀπὸ τὰ κλάματα;) Τσακων. Γεράνισε ἀπὸ τὸ κακό της Βερεστ. Βάρεσα τὸ χέρι μου καὶ γεράνισε Φιγαλ. Ἀς σὸν κοῦον ἐγεράντζαν τὰ κατζία 'τ' Χαλδ. (κατζία = τὰ πρόσωπα) Συνών. μελανιάζω. || Ἄσμ.

Θάλασσα, ποὺ γερανίζεις, | νὰ μοῦ τὲν καλαρμενίζης (τέν=τόν) Σκῦρ.

Περίελο μὲ βοήκασι, γιατί 'χω μαύρη μούρη
ἃ γερανίς' ἢ θάλασσα, νὰ τῶν τὸ πῶ τραοῦδι

Ἡράκλ. β) Καθίσταμαι ὑποκύανος, θολός, θολώνω Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Λῆμν. Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Χαλδ. Στερελλ. (Δεσφ.): «Ἐχ' χουράφια οὐ Βαγγέλ'ς, γιρανίζ' τοῦ μάτ' σ' Ψαχν. Καρτιροῦ καρτιροῦ, γιράν'σι τοῦ μάτ' μ' Στρόπον. Γεράν'σαν τὰ μάτια μ' νὰ σὲ περιμένω Δεσφ. Ἐγεράντζαν τ' ὀμμάτ' μ' Σάντ. Χαλδ. Γιράν'σι τοῦ γιρὸ 'π' τοῦ π'γάδ' μας, γιατί' βοῆκι τοῦ βάτον' Ἀκρ. γ) Ἰλιγ-γιῶ, ζαλίζομαι Πελοπν. (Βερεστ.): Ὁ δρόμος εἶναι οὐλο ντόκλες καὶ γερανίζει νὰ πέση κανεὶς κάτου (ντόκλες=στροφαί). δ) Χλοάζω πρασινίζω Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Χαλδ.): Ἐγεράντζαν τὰ κεπία τὰ ραδιά—τὰ χωράφ'α. Συνών. γερανώνω.

Β) Παθητ. 1) Γίνομαι κυανοῦς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βερεστ. Φιγαλ.) Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἄσπρο πρωτομασουρίζω 'ιὰ νὰ μὴ δὲ λερώνω ὕστερα ποῦ ἔρανίζουσαι τὰ χέρια μου μὲ τὸ ἔρανιὸ Ἀπύρανθ. 2) Ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν ἀπὸ τὸ ὀξειδίων τοῦ χαλκοῦ Τσακων. (Χαβουτσ.): Γεραρίοντα τὰ μπακίρια (τὰ χάλκινα σκεύη ὀξειδοῦνται).

γερανίλα ἢ, Πελοπν. (Βασαρ. Καλάβρ. Κλειτορ.) γιρανίλα Εὐβ. (Ἀκρ. Γαλτσ.) γεραρία Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα. Ὁ τύπ. γεραρία δι' ἀποβολὴν τοῦ λ πρὸ τοῦ α κατὰ φωνητικὸν νόμον τῆς Τσακωνικῆς.

1) Ἡ κυανόχρους ὄψις οἰουδήποτε πράγματος Εὐβ. (Ἀκρ.) Πελοπν. (Βασαρ. Καλάβρ. Κλειτορ.): Τί γιρανίλα εἶν' αὐτήν' π' φαίγεται κεῖ πέρα; 'ποῦ τ' ζέστα εἶρι ἢ 'ποῦ κάνιὰ πυρκαϊά; Ἀκρ. Τοῦ φουμι ἔρχεται κι γίνιτ' ἀπὸ πάνον γιρανίλα Γαλτσ. || Ἄσμ.

Ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα δὲ λείπ' ἢ γερανίλα

κ' ἐμένα ἀπ' τ' ἀχειλάκι μου δὲ λείπ' ἢ φαρμακίλα

Κλειτορ. 2) Κηλὶς κυανομέλκνος Εὐβ. (Ἀκρ.) Τσακων.: Μοῦ 'δουσι νιὰ τσιμπιὰ κι μοῦ 'καρι νιὰ γιρανίλα σὰ δικάρα. Ἀκρ. Ἐν' ἔχου νιὰ γεραρία ἀκατοῦς' τὸν ἐφιλέ (ἔχει μίαν κυανομέλκνον κηλὶδα κάτωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ) Τσακων.

γεράνιος ἐπιθ. πολλαχ. γιράνιους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γεράν-νιος Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὀξύλ.) γεράνιε Τσακων. ἰράνιους Μακεδ. (Κίτρ.) ἔρανεός Κάρπ. γερανιὸς Εὐβ. (Ὀρ.) Θράκ. (Βυζ.) Κίμωλ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς (Καρδάμ.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σίφν. Σκῦρ. Χίος (Βροντ. Ὀλυμπ. Πισπιλ.) γιρανιὸς Θράκ. (Αἶν.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. ἀγερανιὸς Θράκ. (Σαμοκόβ) — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Λάουνδ. ἔρανιὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δανακ.) γερανὸς Κάρπ. Κάσ. Σκόπ. Χίος ἔρανὸς Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. γερονιὸς Νίσυρ. γιρανόνους Θάσ. Θηλ. γερανὴ Καλαβρ. (Μπόβ.) γεραρία Τσακων. γεραννιὰ Κῶς (Καρδάμ.) Οὐδ. γερανέον Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρούπ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Τραπ. Χαλδ.) γερανέον Πόντ. (Τραπ.) γερανέο Πόντ. (Σεμέν.) γερανέον Πόντ. Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐπιθ. γεράνιος, παρ' ὃ καὶ γεράνεος, γερανέος καὶ γερανός. Ὁ τύπ. γερανιὸς καὶ γερανός ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα χρώματος δηλωτικὰ, ὡς γαλανός, καστανός κλπ. Διὰ τὴν ἐτυμολ. Πβ. I. Καλλέρ., Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 14, σημ. 7 καὶ σ. 16, σημ. 2.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἔχων χρῶμα κυρίως ἀνοικτὸν κυανοῦν, ἀλλὰ καὶ κυανῆς ἀποχρώσεως ποικιλοῦσης κατὰ τόπους πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρούπ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Σάντ. Σεμέν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Γεράνιος οὐρανός, γεράνια θάλασσα, γεράνιο χρῶμα - παννὶ πολλαχ. Κλωστὲς γεράνιες Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Κλωστὲς γερανιὲς Σίφν. Νῆμα γεράνιο Πελοπν. (Ἀναβρ. Καρδαμ.) Παγγὶ γεράνιο Πελοπν. (Λεῦκτρ. Ξεχώρ.) Ἐρανὸ παννὶ Κάρπ. Γερανιὸ φάδι Μῆλ. Γερανιὸ χρῶμα αὐτόθ. Μνιὰ λουριῖδα γερανιὰ ὡς τέσσερα δάχτυλα πλάτος αὐτόθ. Γιράνιου πονκάμ' σου Θάσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Γιράνιου φ'στάν' Θράκ. (Σουφλ.) Γιράνιου ποντοῦρ' (κυανόχρους βράκα) αὐτόθ. Γερανιὸ μαντήλι Σκῦρ. Γερανιὰ ποδιὰ Χίος (Ὀλυμπ.) Ἐρανὰ μ-μάδια Κάρπ. Κάττρες ἔρανιὲς ποὺ βάνουν οἱ βρακᾶδες Νάξ. (Δανακ.) Ἐνα ἔρανιὸ μασούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Φουροῦσι μιὰ γιράνια φ'στάνα κινούργια Σκόπ. Ἐβαφα παννὶ καὶ τὸ γνέμα γεράνια Πελοπν. (Λακεδ.) Γεράνιο γνέμας θέλου Εὐβ. (Ὀρ.) Εἴκοσι ραβδιὰ παννὶ μονόστηλο γεράνιο ἢ λουλακάτο Πελοπν. (Κλειτορ.) Ἡ φοτὰ τ'ς ἔν' γερανέον (φοτὰ=ποδιά) Πόντ. (Ἀργυρούπ. Τραπ. Χαλδ.) Τώρα δὲ φέρν' γι γιράνια παννιὰ Ἀλόνν. Ἄγκα νέμα γεράνιε (=ἐπῆρα νῆμα κυανοῦν) Τσακων. ἔ θά γι φάνου γεράνιε τὸν ἴτε (θὰ τὸ ὑφάνω γεράνιο τὸ παννὶ) αὐτόθ. Ἐνά τε γεράνιε ἀπὸ τὰ βάματα (ἔγινε κυανόμαυρος, ἐμελάνιασε ἀπὸ τὰ κλάματα) αὐτόθ. Θὰ βουτήξω, κακόμοιρο, κάνιὰ σαμαροπαῖδα καὶ θὰ σ' τὰ κάμω

τὰ παλιόπλευρά σου γεράνια Πελοπν. (Βερεστ.) Φαίνεται μιὰ φωτιά μικρή και γεράνια Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀπ' τὴν ποδιά σου τὴ γεράνια ἔπαιρνες λίγο-λίγο κ' ἔρριχνες μὲ τὰ χεράκια σου Σ.Μελάς, Κόκκιν. πουκάμ., 59. Κάθε της πέτρα σκεπαζότανε μὲ χνούδι ἀπὸ λειχήνες ἀστερωτοὺς και γεράνιους Γ.Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1, 264. || Παροιμ. Ἀσπρος γεννεῖται ὁ κόρακας και γερανὸς κανιάτζει | και μαῦρος καταστήνεται και τοῦ κεροῦ τον μοιάτζει (κανιάτζει=ἀποκτᾷ πτέρωμα, κεροῦ=πατρός· ἐπὶ κληρονομικότητος) Σίφν. Ἡ θάλασσαεῖναι γερανὴ, μ' ἄνεμος τὴ μαυρίζει (ἐπὶ φιλησύχων ἐξοργιζομένων ὑπὸ ἄλλων) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ὡ θάλασσά μου γερανὴ και κῦμα μου γαλάζιο, φέρετε μου τὴν ἀγάπη μου, νὰ μὴν ἀναστενάζω Κύθηρ.

Βλέπεις το ἔττεινο τὸ βουνόν, ὁπού 'ν' ᾤηλὸν τῶαί μέα, πῶδε τὴν γερανιάγ κορφήν τὴμ πράσινημ παντιέρα; (μέα=μέγα) Χίος (Πισπιλ.)

Ἡ γεραν-νιά σου βράκα | ποὺ κάμνει τράκ-ῆα τράκ-ῆα Κῶς (Καρδάμ.)

Τὰ μαῦρα μ-μάδια δυὸ φλουριά, τὰ ἔρανα δυὸ τοῦμπλες, ἀμ-μὲ τὰ καταέρανα τὰ ἔχουν ἀρκοντοποῦλες Κάρπ. — Ποίημ.

Πέρα 'ς τοὺς λιόλαμπρους γιालούς, 'ς τὶς κλέφτικες κλει-
σοῦρες

ὅπου εἶναι πεῦκο και μυρτιά και διάσελλα γεράνια Π.Βλαστ., Ἀργώ, 27 2) Ὁ ἔχων χρῶμα κυανοπράσινον Ἡπ. (Μαργαρ.) Παξ. Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ.) Σίκιν. — Π.Βλαστ., Ἀργώ, 319: Ἄσμ.

Ποῖός εἶδε πράσινο δέντρο | νὰ ἔχη και γεράνια φύλλα Παξ.

Ἐλα νὰ ποδεδίξω σε, μικρέσσα τρανταφύλλα, στρώσον τὸ κρεββατόπο μου μὲ γερανέα φύλλα (νὰ ποδεδίξω σε=νὰ σὲ χαρῶ) Ἰμερ. 3) Ὁ ἔχων χρῶμα ὠχροκίτρινον Πελοπν. (Παππούλ.): Εἶναι βίτι γεράνια σὰ γοιτόξυγο. 4) Ἐπὶ αἰγός, ἡ λευκὴ κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον και μαῦρὴ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματός της Καλαβρ. (Μπόβ.): Αἶγα γερανὴ. 5) Ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ λαμβάνων χρῶμα κυανόλευκον, θολὸν Εὐβ. (Ἀκρ.) Πελοπν. (Κυπαρισσ.): Ἦτανε γιράνιου τοῦ μάτ' μου γιὰ σταφύλ' Ἀκρ. || Φρ. Ἦτανε γεράνιο τὸ μάτι μου, ἐπὶ μεγάλης ἀπελπισίας Κυπαρισσ. Συνών. φρ. ἐθόλωσε τὸ μάτι μου.

Β) Μεταφ. 1) Κακός, ὀλέθριος Πελοπν. (Βερεστ. Κόκκιν. Μανιάκ. Ὀλυμπ. Πυλ.): Ἀμα βγῇ γεράνια καντήλα, θὰ βάλῃ 'ς τὸ μούσκιο τὸ μεγάλο βοτάνι, θὰ πῇ και θ' ἀλείψῃ τὴν καντήλα (γεράνια καντήλα=ἡ ἀσθένεια ἀνθραξ, 'ς τὸ μούσκιο=εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ μαλακώσῃ) Μανιάκ. || Φρ. Γεράνια ἀστραπὴ νὰ σὲ κάψῃ (ἀρά) Κόκκιν. Γεράνια ἀστραπὴ νὰ σὲ βαρέσῃ (ἀρά) Πυλ. Νὰ δὲ πιάσῃ γεράνιο συγε-νικὸ (ἰσχυρά, ὀλεθρία ἐπιληψία· ἀρά) Βερεστ. 2) Δυστυχής, βασανισμένος κακόμοιρος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς συμπαθείας Πελοπν. (Ἀνδροῦς.)

Γ) Οὐς. 1) Ἀρσ. Τὸ φυτὸν σμύρνιον τὸ μελανοσέλινον (smyrniun olusatrum), τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδοφόρων (umbelliferae) Θράκ. (Σαμοκόβ.) Κύθν. 2) Θηλ. Λίθος κυανόχρους γρανιτώδης, χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν οἰκοδομὴν οἰκιῶν ἐλλείπει ἄλλης λιθίνης οἰκοδομικῆς ὕλης Τσακων.: Ἀ γεραρία ἔρι θέα ἄρα, ὃ ρι ρία βαρία (=ἡ γερανία θέλει φωτιά διὰ νὰ σπάσῃ, δὲν ἀκούει τὴ βαρεῖα σφύρα).

γερανίς ἐπίθ. Σκῦρ. Χίος Οὐδ. γερανὶν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) γερανὶ Θράκ. Μακεδ. (Φυτ.) Νάξ. (Τρίποδ.) Τένεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος, μετασχηματισθέντος κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ῖς χρώματος δηλωτικά, οἷον βυσσινίς, θαλασσίς, οὐρανίς κλπ. ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. γερανός, δι ὃ ἰδ. γεράνιος, και τῆς παραγωγ. καταλ. -ίς. Διὰ τὸν τύπ. γερανὶν βλ. Ἀ.Α.Παπαδόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλέκτ., 143.

Γεράνιος Α1, ἐνθ' ἄν.: Γερανὶ φουστάνι Τρίποδ. Γερανὶ π'κάμισον Φυτ.

γερανίσκω Κύπρ.

Τὸ μεσν. γερανίσκω.

Γηράσκω. Συνών. γερνῶ.

γεράνισμα τό, (I) Ρόδ. ἀγεράνισμα Νάξ. (Τραγ.) ἀεράνισμα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γερανίζω (I).

Ἡ ἀντλήσις ὕδατος μὲ τὸ «γεράνι» ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀεράνισμά 'ναι ν' ἀνεσύρῃς νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι Γαλανᾶδ.

γεράνισμα τό, (II) Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γερανίζω (II).

Ἡ δηλητηρίασις φαγητοῦ ἀπὸ τὴν ὀξειδῶσιν χαλκίνου σκεύους ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἔχει μαγειρευθῇ.

γερανιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. γερανιστέ Τσακων. (Χαβουτσ.).

Ἐκ τοῦ ρ. γερανίζω (II).

Ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ δηλητηριασμένον ἐξ ὀξειδώσεως χαλκίνου μαγειρικοῦ σκεύους: Φατ' γερανιστέ.

γερανίτσα ἡ, ἀμάρτ. γιρανίτσα Μακεδ. (Ἀρν.) γιρανίτσα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γεράνι (II) και τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα. Τὸ φυτὸν ὑάκινθος ὁ ἀνατολικὸς (hyacinthus orientalis), τῆς οἰκογ. τῶν λειριιδῶν (liliaceae).

γερανόβεργα ἡ, ἀμάρτ. γερανόβεργα Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐς. γεράνι (I) και βέργα.

Ἡ ὀριζοντία δοκὸς τοῦ «γερανιοῦ», ἡ φέρουσα τὸν κάδον ἀντλήσεως και τὸ ἀντίβαρον. Συνών. ἀντέννα 3, γερανόξυλο.

γερανογουστέρα ἡ, ἀμάρτ. γερανογουστέρα Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος και τοῦ οὐς. γουστέρα.

Σάυρα ἔχουσα χρῶμα ὑπομέλαν: Ζηλεύει, μωρέ, τ' ἄτιμο παιδί και ἄμα ἰδῇ τίποτα και δὲ δοῦ δίνουνε, γίνεται ἀπὸ τὸ κακό του σὰ γερανογουστέρα. Δὲ δηρᾶς ποὺ γερανίζει ἡ μύτη της σὰ δῆς γερανογουστέρας.

γερανόγυλος ὁ, ἀμάρτ. γερανόζυλος Πελοπν. (Μεσσ.) γερανόζυλε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος και τοῦ οὐς. γύλος.

Ὁ ἰχθὺς ἱουλὶς ἡ τζιοφρίδιος (julis giofredi), τῆς οἰκογ. τῶν ἱουλιδῶν (julidae), πολύχρωμος κατὰ τὴν κοιλίαν ἐνθ' ἄν.: Τῶεἰ γερανόζυλοι τῶ' ἓνα σκάρο (τρὶς γερανόζυλοι και ἓνας σκάρος) Τσακων. Ἐντεν' ἔρι γερανόζυλε (αὐτὸς εἶναι γερανόζυλος) αὐτόθ. Συνών. γαίτανούρι.

γερανοκοίλης ἐπίθ. Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεράνιος και τοῦ οὐς. κοιλιά.

Ὁ προσποιοῦμενος τὸν εὐχαριν, ἀλλ' ἔχων κατὰ νοῦν τὸ κακόν.

